

det var en Beparelse. Men nu er det ærede Medlem saa forbavset over, hvad vi have gjort, og siger, hvad jeg straks skal komme til, at de ere forbavsedede over vor Stilling til de militære Udgifter. De have faaet Besked om denne; de bebrejde os nu, at de ikke have faaet Besked i rette Tid, men de fik Besked. Allerede da vi kaldte det, der skete paa Finanslovsforslaget, Beparelse, og de hævdede, at det var Udsættelse, laa der i vort Ord „Beparelse“ netop det, de da bebrejdede os ikke at have faaet Besked om, og i deres Ord „Udsættelse“ laa der, at de ikke vilde have Besked. Naar de nu sige til os: Hvorfor gav I ikke Besked den Gang? Vi ere narrede, vi ere førte bag Lyset, ingen har fortalt os ordentligt, hvad I vilde gøre; hvis vi — det maa vel ligge deri — havde vidst Besked, havde vi baaret os anderledes ad, vil jeg spørge: Havde de Herrer saa baaret sig anderledes ad, vare de saa komne med det berømte Mistillidsvotum, der bestandigt som et Damoklessværd har svævet over vort Hoved, og som de have svinget med og slebet paa i de sidste Dage? Jeg vil gøre opmærksom paa, at Konseilspræsidenten spurgte forleden det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), der stadig er borte, hvorfor han ikke, da Finansloven var til tredje Behandling, havde sat de 6 Mill. Kr. til Militærudgifter ind paa Finansloven for indeværende Aar. Dertil svarede det ærede Medlem fra Æbeltoft, at dertil var der ikke Tid. Jo, der var udmærket Tid til det. Det var ved Generaldebatten, at man bebrejdede os, at vi havde indladt os paa en taktisk Svingning. Men man kan standse en Generaldebat og tilbagevise en Sag til Udvalget — intet er nemmere —, og hvis det høje Folketing havde villet, kunde det have sat de 6 Mill. Kr. ind paa Finansloven. Hvorfor gjorde de det ikke? Fordi de ikke havde Lyst til at gaa ud til Vælgerne med de 6 Mill. Kr. Ikke af nogen som helst anden Grund. Hvis de sige, at de ere førte bag Lyset, og at havde de vidst Besked, havde de baaret sig anderledes ad, og saa skulde vi have set, hvor tapre de vilde have været, vil jeg spørge: Hvorfor ikke være tapre i den sidste Maaned? Finansloven blev vedtaget her i Folketinget den 17. Marts, og da vidste de jo fuld Besked. Men siden den Tid have de fyldt deres Taler og Aviser med, at de ikke have faaet Besked i Tide. Nu have de haft henvend en Maaned, hvor de have kendt Stillingen, og hvor de havde kunnet samle sig til endelig at foretage noget. Hvorfor have de ikke foretaget noget, hvorfor

have vi endnu ikke hørt noget, hvorfor ligger stadig det Mistillidsvotum i Lommen, hvorfor kunne de ikke tage det op og vifte tydeligt med det, og hvorfor ikke bruge det ordentligt? Nej, skulle vi være enige om, at hvad vi havde sagt eller ikke sagt, havde de Herrer ikke givet os et Mistillidsvotum, de Herrer vilde ingenlunde ud til Vælgerne, og hvis de nu komme ud til Vælgerne, er det mod deres Ønske og Villie (Modsigelse). Det er mod deres Ønske og Villie. De havde ikke noget imod, at denne Regering blev siddende og gennemførte Forsvarslovene loyalt, som de kalde det — blev siddende 2—3 Aar endnu. Dette maa jeg antage, for hvis de ikke elskede denne Regering, saa styrtede de den. Der er kun to Muligheder overfor en Regering, noget tredje gives ikke. Enten støtte den eller styrte den. Der er ikke mere, men dette, at ville begge Dele, synes at være noget, som Flertallet i dette høje Ting kan slaa sig til Taals med, og dermed kan det vel slaa sig til Taals endnu i de ikke mange Dage, hvor vi skulle have Fornøjelsen af hinandens Selskab. Saa vil Afgørelsen komme. Men jeg kan ikke komme ud over dette, at ingen er bleven narret; de Herrer vidste fuld Besked; de lade, som om de ere blevne narrede, ligesom de, da vi talte om de 6 Mill. Kr., lod, som om det var noget, der kun var en Udsættelse. De vilde overhovedet ikke have Besked. Hvis de ikke have faaet Besked i saa klare Ord, som de nu kræve, er det kun, fordi de ikke have spurgt. Den, der spørger, faar Besked. Men de vilde ikke have Klarhed over Regeringens Stilling, skønt de ikke vare det mindste usikre over, hvorledes den i Virkeligheden var. Men de Herrer kunne ikke blive enige, kunne ikke finde den Baad, som kan rumme dem alle. Kunde de finde den, sejlede de nok af Sted, men de kunne ikke finde den Baad og ikke heller den Baas, som kan rumme dem.

Det ærede Medlem fra Ringkøbing omtalte, som sagt, denne Forhandling med Generalerne. Jeg skylder ham nogle Ord derom. Det ærede Medlem sagde, at den Forhandling med Generalerne var vel ikke ført saadan, at man havde underrettet Generalerne om, at Regeringen vilde gaa til Vælgerne med det Program: et Gennemsyn og en Ændring af Forsvarslovene. Nej, det diskuterede vi ikke med Generalerne. Vi havde aldeles ingen Grund til at tale Politik med Generalerne, vi talte om det rent praktiske, det rent saglige, om, hvorvidt det var nødvendigt ifølge